

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

Februarie 2026

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	2
PIATRA CARE ESTE ÎNCĂ RESPINSĂ	2
STUDII BIBLICE.....	14
ZIDIREA TRUPULUI LUI CRISTOS	14
BOTEZUL CREȘTIN	17
ZIUA SABATULUI	20
A TRĂI CU GENEROZITATE.....	23
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	26
UN NOU LEGĂMÂNT	26

Urmăriți în Biblia voastră!

Piatra care este încă respinsă

***„Piatra pe care au respins-o zidarii
a devenit acum piatra din capul unghiului.”***

Matei 21:42

Ne apropiem de perioada din an în care lumea creștină va începe să-și îndrepte atenția asupra acelor evenimente grave care au avut loc în Iudeea acum aproape două mii de ani, culminând cu arestarea, judecarea și răstignirea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume pentru a fi Mesia și Regele promisiunii.

Comentatorii ne spun că nu a existat niciodată o perioadă în istoria omenirii ca ultimele câteva decenii, în care să fi avut loc atât de multe evenimente remarcabile care au schimbat întregul curs al istoriei omenirii. Totuși, acest lucru nu este adevărat în comparație cu nașterea, slujirea, moartea și învierea lui Isus. Aceste evenimente, deși asociate în principal cu o singură personalitate, au zguduit deja lumea și sunt destinate să schimbe cursul și perspectiva umanității într-o măsură mult mai mare în viitor decât au făcut-o în trecut.

Isus respins

Despre Isus este scris că „El a venit la ai Săi, dar ai Săi L-au respins” (Ioan 1:11). Aceasta a fost cauza

imediată a persecuției care a dus la moartea Sa crudă și prematură. „Poporul său” era națiunea Israelului. Mulți dintre oamenii de rând ai națiunii s-au bucurat de mesajul său și, cu câteva zile înainte de răstignirea sa, l-au aclamat cu entuziasm ca rege (Ioan 12:12-15). Cu toate acestea, nu a fost așa în cazul liderilor religioși. Ei îl urau cu invidie pe Domnul și, în cele din urmă, au reușit să-l aresteze și să-l răstignească. Ioan 15:25

Isus era pe deplin conștient că cărturarii și fariseii îl urau. Cu puțin înainte de sfârșitul slujirii sale, le-a spus o parabolă care se potrivea atât de bine cu circumstanțele, încât chiar și ei au înțeles sensul ei. Cu toate acestea, mânia lor a crescut și au devenit mai hotărâți ca niciodată să-l omoare. Parabola era despre un stăpân de casă care a plantat o vie și apoi a lăsat-o în grija unor viticultori, în timp ce el a plecat într-o țară îndepărtată. Când a venit vremea culegerii roadelor, stăpânul casei și-a trimis slujitorii la vie, dar viticultorii pe care îi lăsase să se ocupe de ea i-au ucis pe unii și i-au maltratat pe ceilalți. În cele din urmă, stăpânul casei și-a trimis propriul fiu, crezând că viticultorii îl vor respecta, dar ei nu au făcut-o. L-au ucis și pe el. Matei 21:33-46

Stăpânul din această parabolă era Iehova, iar via era națiunea iudaică. Vitugeii erau conducătorii religioși ai națiunii, iar slujitorii care au fost trimiși mai întâi să-l reprezinte pe stăpân erau profeții. Se consemnează că conducătorii religioși i-au ucis pe profeți și i-au ucis cu pietre pe cei trimiși de Dumnezeu. (Matei 23:37). Acum plănuiau să-l omoare pe Fiul pe care Tatăl Cereșc îl trimisese.

După ce a relatat această parabolă, a cărei aplicare era atât de evidentă, Isus a citat profeția referitoare la piatra pe care zidarii au respins-o: „N-ați citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care zidarii au respins-o a devenit piatra din capul unghiului. Aceasta este lucrarea Domnului și este minunat să o vezi. Vă spun că Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Oricine se va poticni de piatra aceea va fi zdrobit, iar pe oricine va cădea peste el, îl va zdrobi.” Matei 21:42-44; Psalmul 118:22,23

Isus însuși era piatra pe care constructorii – conducătorii religioși ai Israelului – au respins-o. Profetul Isaia a prezis unul dintre motive, spunând: „Nu era nimic frumos sau măreț în înfățișarea lui, nimic care să ne atragă către el.” (Isaia 53:2). De fapt, desigur, Isus era perfect, „sfânt, nevinovat, nepătat, separat de păcătoși.” (Evrei 7:26). Era bun și milostiv și făcea bine. Vindeca bolnavii și învia morții. Îi încuraja pe cei slabi de inimă și arăta milă păcătoșilor. L-a condamnat pe fariseul care i-a mulțumit lui Dumnezeu că nu era ca vameșul și l-a lăudat pe vameș pentru că și-a recunoscut păcatul și a cerut cu umilință iertare lui Dumnezeu. Faptele Apostolilor 10:38; Matei 11:5; Luca 18:9-14

Totuși, acestea nu erau calitățile pe care cărturarii și fariseii le căutau în cel pe care îl acceptau ca Mesia și Rege al lor. Ei doreau un Mesia care să nu le expună practicile rele, așa cum făcea Isus. Ei doreau pe cineva pe care să-l poată controla ca pe un fel de rege marionetă, bine calificat ca general pentru a ridica și comanda o armată cuceritoare, dar mulțumit

să-i lase să conducă și să exploateze poporul după cum doreau. Așadar, din punctul lor de vedere, Isus nu avea nicio frumusețe care să-i facă să-l dorească.

Pentru cărturari și farisei, Isus nu se potrivea cu dorințele lor în ceea ce privește Mesia promis. Ilustrația pietrei care a devenit capul de colț sugerează construirea unei structuri. Piatra de temelie era punctul de plecare al fundației, iar restul fundației era aliniat și egalizat cu această piatră. Isus nu era doar piatra de temelie a templului spiritual, ci era „capul colțului corner ;” adică era piatra de sus care lega întreaga structură. Astfel, constructorii, neînțelegând felul de clădire pe care Dumnezeu o ridica, l-au respins pe Isus. Nu au găsit niciun loc pentru el în planurile lor și au refuzat să asculte planul lui Dumnezeu.

Înălțat de Dumnezeu

Toate experiențele tragice din viața lui Isus s-au datorat faptului că zidarii L-au respins. Cu toate acestea, înălțarea Lui la slava cerească după suferința și moartea Sa a fost împlinirea profeției că piatra respinsă va deveni piatra din colț. El nu avea să fie capul vechii case evreiești, pe care cărturarii și fariseii o deformaseră și o răstălmăciseră în mod atât de lamentabil prin metodele lor egoiste de construcție, ci al unei case noi, o casă spirituală. Acest lucru fiind adevărat, era atât potrivit, cât și esențial ca piatra din colț să fie pusă mai întâi pentru noua casă, astfel încât întreaga structură să poată fi conformă cu planul și scopul lui Dumnezeu.

Vorbind despre Isus cel credincios și înviat, apostolul Petru spune următoarele: „Când veniți la El, Piatra vie – respinsă de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și prețioasă pentru El – și voi, ca pietre vii, sunteți zidiți într-o casă spirituală, pentru a fi o preoție sfântă, care aduce jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Căci în Scriptură se spune: „Iată, pun în Sion o piatră, o piatră de temelie aleasă și prețioasă, și cel ce se încrede în ea nu va fi niciodată rușinat. Acum, pentru voi care credeți, această piatră este prețioasă. Dar pentru cei care nu cred, piatra pe care au respins-o zidarii a devenit piatra din capul unghiului și o piatră care îi face pe oameni să se poticnească și o stâncă care îi face să cadă. Ei se poticnesc pentru că nu ascultă de mesaj – ceea ce era și destinul lor. Dar voi sunteți un popor ales, o preoție împărătească, o națiune sfântă, poporul ales al lui Dumnezeu, ca să vestiți faptele minunate ale Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Odată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; odată nu ați primit milă, dar acum ați primit milă. 1 Petru 2:4-10

Noua națiune

Când Isus le-a făcut cunoscut scribilor și fariseilor că piatra pe care o respingeau urma să devină piatra din capul unghiului, El a adăugat: „Vă spun că Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată unui neam care va aduce roadele convenite.” (Matei 21:43). În lecția pe care am citat-o din Petru, în care el se referă la piatra și la noua clădire care a început să fie ridicată cu Isus ca piatră de temelie, el ne

vorbește și despre națiunea căreia Isus a spus că îi va fi dată împărăția. El a spus: „Voi [biserica] sunteți ... o națiune sfântă .” 1 Petru 2:9

Națiunea Israel ar fi putut fi națiunea regală sau împărătească a lui Dumnezeu. În Exodul 19:5,6, citim despre promisiunea lui Dumnezeu față de Israel dacă vor fi ascultători de legile Lui. „Acum, dacă mă veți asculta și veți păzi legământul Meu, veți fi comoara Mea specială dintre toate popoarele pământului, căci tot pământul este al Meu. Voi veți fi împărăția mea de preoți, poporul meu sfânt. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l dați poporului Israel.” Promisiunile au fost făcute inițial acestei națiuni. Cu toate acestea, deoarece au respins profeții și, în cele din urmă, L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu, împărăția le-a fost luată și, începând cu Isus ca piatră de temelie, Dumnezeu a început să creeze o nouă națiune. Sunt multe promisiuni, în special în Noul Testament, care se referă la cei care devin parte a acestei noi națiuni spirituale. „Dacă suferim, vom și domni împreună cu El” este una dintre ele. 2 Timotei 2:12

Lucrarea lui Dumnezeu de la Cincizecime a fost chemarea și alegerea celor care vor domni împreună cu Cristos ul în împărăția de o mie de ani. (Apocalipsa 20:6). Va fi o împărăție reală, deși acest fapt a fost pierdut din vedere de mult timp în mare parte a lumii creștine, dar apostolii și Biserica primară l-au înțeles. Într-adevăr, ei credeau că această împărăție glorioasă a lui Mesia era aproape. Ei știau că Isus se va întoarce pentru a înființa acea împărăție pe pământ, punând capăt lungii nopți de

plâns și moarte a pământului. Pavel a scris: „Noaptea este aproape de sfârșit; ziua este aproape.” Romani 13:11,12

Aceasta va fi ziua care va rezulta din domnia lui Cristos, care a fost înălțat la capul colțului în structura împărăției mesianice. Într-adevăr, aceasta este ziua pe care Tatăl Ceresc o va aduce. Este lucrarea Lui și „este minunată în ochii noștri”. (Matei 21:42). Ziua binecuvântată a împărăției nu va fi o utopie concepută de oameni, ci o zi de strălucire și bucurie care va rezulta din răsăritul „Soarelui dreptății”, care va răsări „cu vindecare în aripile sale”. Maleahi 4:2

Viziunea pierdută

Nu a trecut mult timp după ce apostolii au adormit în moarte, că viziunea speranței împărăției a început să se estompeze. Două puncte de vedere eronate s-au dezvoltat treptat pentru a-i lua locul în inimile creștinilor. Primul era că împărăția lui Dumnezeu va fi instaurată prin unirea bisericii cu puterile civile. Lumea creștină declarată știe acum cât de lamentabil a eșuat acest lucru. Mai târziu s-a dezvoltat teoria eronată că împărăția la care se referă Biblia este doar o influență dreaptă exercitată într- asupra inimilor și vieților credincioșilor. Se susține că, atunci când întreaga lume se va converti la o viață dreaptă, împărăția va fi venit pe deplin.

Au fost depuse eforturi misionare mari și răspândite pentru a converti lumea, în special în ultimul secol și jumătate, cu speranța realizării împlinirii promisiunii

împărăției. Acum începe să se recunoască încet că acest punct de vedere este la fel de dezamăgitor ca și teoria bisericii-stat. Din această cauză, mulți recunosc acum că nu cunosc cu adevărat semnificația creștinismului și nici dacă acesta a reușit sau a eșuat. Acest lucru este evident din următorul text, scris acum câteva decenii de regretatul dr. Charles W. Ranson, secretar general al Consiliului Misionar Internațional, și publicat în Revista Christian Century.

„Se recunoaște din ce în ce mai mult că nu vom găsi răspunsuri la unele dintre cele mai complexe întrebări ale practicii misionare contemporane până când nu vom ajunge la o nouă claritate cu privire la semnificația creștină a istoriei. Ce ne așteptăm să se întâmple datorită predicării misionare a bisericii? Care este semnificația speranței creștine – în cadrul istoriei și dincolo de istorie? Și care este relația acestei speranțe cu vocația noastră misionară? Într-un anumit sens, criza contemporană a misiunilor provine din recunoașterea faptului că nu cunoaștem cu adevărat răspunsurile la aceste întrebări sau, cel puțin, că răspunsurile pe care le oferim în mod convențional sunt total inadecvate.”

„A interpreta acest interes reînnoit pentru escatologie [destinul umanității] doar ca o formă de evadare din problemele practice care au devenit prea dificile de rezolvat înseamnă a-l interpreta total greșit. Aceste întrebări sunt, mai degrabă, rezultatul unui nou realism care recunoaște natura catastrofică a istoriei și caută un răspuns la aceasta în lumina plenitudinii Apocalipsei creștine și a speranței

creștine. Ele reprezintă o încercare de a supune întreaga întreprindere istorică a misiunilor creștine judecății Cuvântului lui Dumnezeu.”

„Aici se află într-adevăr judecata prezentă a lui Dumnezeu asupra noastră. Este foarte posibil ca ceea ce Domnul Dumnezeu nostru cere cel mai mult de la noi în acest moment să fie o reexaminare pocăită a lucrurilor în care am eșuat în simpla ascultare – înțelegerile pe care le-am ignorat, convingerile pe care nu am avut puterea sau curajul să le aplicăm. Fără îndoială, acesta va fi un drum greu. Dar ar putea fi drumul care duce la înviere și reînnoire, nu numai pentru mișcarea misionară, ci pentru întreaga biserică.”

„Prin urmare, convingerea mea profundă este că ceea ce Dumnezeu cere de la noi nu este o strategie misionară extraordinară, nu este un plan central pretențios, ci o întoarcere umilă la Cuvântul lui Dumnezeu, în care îl întâlnim din nou pe Judecătorul și Mântuitorul nostru și primim din nou mandatul și ordinele noastre de marș.”

Iată o mărturisire sinceră a frustrării. Este o recunoaștere umilă a lipsei de cunoaștere a scopurilor lui Dumnezeu și a lucrării care trebuie făcută prin biserică. Aceasta nu a venit de la un laic obscur, ci de la un doctor în teologie, absolvent al Universității Oxford, secretar general al Consiliului Misionar Internațional și autor al multor cărți și articole despre lucrarea misionară creștină. Confruntându-se cu realitatea dură că eforturile misionare ale bisericii eșuau, el a recomandat cu

sinceritate ca toți să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a afla ce vrea El cu adevărat să facă. Dacă observațiile doctorului Ranson erau adevărate acum câteva decenii, cu cât mai mult descriu ele astăzi nevoia bisericii de a se întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia.

Isus le-a spus fariseilor că au anulat Cuvântul lui Dumnezeu prin propriile lor tradiții – tradițiile oamenilor (Marcu 7:6-9). Acum istoria se repetă. Tradițiile și ideile umanității căzute, mai degrabă decât Cuvântul lui Dumnezeu, ghidează din ce în ce mai mult sistemele bisericești și învățăturile lor.

De-a lungul secolelor, diverse tradiții ale oamenilor au încercat din ce în ce mai mult să anuleze Cuvântul lui Dumnezeu. Tradiția bisericii-stat a făcut cu siguranță acest lucru și, deși această idee este acum în general dezaprobată, ea și-a lăsat amprenta asupra gândirii religioase. Astăzi, în multe țări, lideri religioși proeminenți îndeamnă influențarea guvernului civil în adoptarea de legi care se crede că vor susține ideile lor respective.

Una dintre cele mai înșelătoare tradiții ale oamenilor este ideea că împărăția lui Dumnezeu promisă este ceva ce trebuie stabilit prin eforturile umane. În mod conștient sau inconștient, acest concept eronat îl respinge pe Isus ca piatră de temelie, la fel de categoric cum l-au respins fariseii. Ei doreau propria lor împărăție. Liderii religioși de astăzi au pierdut din vedere planul lui Dumnezeu de a înființa o împărăție. Ei au puțină sau deloc credință în ideea că puterea divină va fi exercitată pentru a prelua conducerea pământului. Ei îl laudă pe Isus ca om, dar acordă

puțină atenție învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu că el va fi Regele Pământului și va domni cu „putere peste toate națiunile”. Apocalipsa 2:26,27; Psalmul 2:6-10; 1 Corinteni 15:22-25

Isus, piatra de temelie

Judecata a venit asupra națiunii Israel, iar judecata va veni asupra lumii la timpul potrivit al lui Dumnezeu și în felul Lui. Toată creștinătatea va jeli din cauza eșecului său de a atinge scopurile concepute de oameni. Pe măsură ce casa lor se prăbușește, Isus, Regele promis al pământului, piatra de temelie a noii sale case spirituale pe care a fost în proces de construire, își va începe în curând domnia dreaptă. Cu adevărat, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și este minunată în ochii noștri. Ucenicii care urmează pașii Domnului, văzând semnele apropierei împărăției, pot spune cu adevărat: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea.” Psalmul 118:24

Să ne bucurăm, nu pentru că bisericile eșuează, ci pentru că știm că Dumnezeu are un plan mai bun pentru convertirea lumii. Planul Său va avea un succes glorios, rezultând în binecuvântarea promisă a tuturor națiunilor pământului. (Geneza 12:1-3; Faptele Apostolilor 1:6-8). Să ne bucurăm în cunoașterea și convingerea că ziua pe care Domnul a promis-o va fi una de strălucire și bucurie crescândă. Ea se va sfârși într-o glorie pentru El care va umple pământul așa cum apele acoperă marea – nu datorită eforturilor omenești, ci pentru că va fi lucrarea Lui. Habacuc 2:14

Acest lucru este cu adevărat minunat în ochii tuturor celor care se bucură de Dumnezeuul mântuirii noastre și îl acceptă cu umilință pe Cristos, piatra din capul unghiului , ca model, Mântuitor și Rege al lor.

Zidirea Trupului lui Cristos

Versete cheie: „El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea slujirii, pentru zidirea trupului lui Cristos.”

Efesenii 4:11,12

Pasaje biblice selectate:

Efesenii 4:11-16

La începutul acestui capitol, Pavel îi imploră pe credincioși să „trăiască o viață demnă de chemarea pe care au primit-o” (Efesenii 4:1). Aceasta se referă la convertirea cuiva la creștinism. Vocația unui creștin adevărat depășește ocupațiile obișnuite. Ea implică acceptarea și manifestarea valorilor credinței, iubirii, iertării, slujirii, sacrificiului și unității în fiecare aspect al vieții.

„Străduiți-vă să păstrați unitatea Duhului în legătura păcii. Este un singur trup și un singur Duh, așa cum ați fost chemați într-o singură speranță a chemării voastre; un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toate, prin toate și în voi toți.” (Efesenii 4:3-6) . Aceste versete subliniază că nu ar trebui să existe spirit de sectarism printre cei care

sunt creștini devotați. Toți aceștia îl vor recunoaște pe Cristos ca liderul lor și că Tatăl etern este Creatorul sau Prima Căuza. Prin urmare, ideea unei trinități de zei egali este contrară Scripturilor.

După ce Cristos s-a înălțat la cer, Duhul Sfânt a coborât asupra Bisericii primare în ziua Cincizecimii. (Faptele Apostolilor 1:1-4,9-14; 2:1-4). În acel moment, diverse daruri au fost împărțite urmașilor Domnului, în special apostolilor, care erau reprezentanți ai lui Dumnezeu inspirați divin. Lucrurile pe care le-au învățat și le-au scris aveau scopul de a-i călăuzi pe credincioșii consacrați pe parcursul șederii lor pământești. Efeseni 4:7-10

Versetele noastre cheie subliniază funcțiile de conducere spirituală pe care Domnul le-a stabilit pentru a-i echipa pe sfinții din Veacul Evanghelic în lucrarea lor de slujire, așa cum a rânduit Dumnezeu. Pavel spune că această slujire era pentru „zidirea [sau edificarea] trupului lui Cristos”. Mulți au apreciat privilegiul de a răspunde invitației de a deveni moștenitori împreună cu Cristos în împărăția Sa viitoare, în virtutea consacrării și nașterii lor din Duhul. În prezent, acești creștini se adună la întâlniri, convenții, comuniuni și se angajează în studiu personal și rugăciune, în timp ce se străduiesc să îndeplinească cu credincioșie legământul lor de sacrificiu.

Cât de binecuvântați suntem că am primit marele privilegiu de a ne consacra viețile acum, în acest „timp acceptabil” (2 Corinteni 6:2). Este o oportunitate care sfidează orice descriere. Mare ar trebui să fie umilința noastră, care recunoaște o

perspectivă atât de înălțată la care noi înșine nu am putea aspira niciodată.

În aceste „zile din urmă”, putem reflecta asupra moștenirii minunate de a fi ajuns la cunoașterea și aprecierea „adevărului prezent” (2 Petru 1:12,13). Multe dintre învățăturile acceptate de cei din cadrul comunității noastre reflectă caracterul magnific al Tatălui Ceresc. Trebuie să ne amintim, însă, că scopul final al faptului că am primit o astfel de înțelegere nu este doar acela de a ne oferi o cunoaștere intelectuală a planului lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, este acela de a ne ajuta în procesul de transformare, pentru ca, prin influența sfințitoare a Duhului Sfânt, să putem dezvolta un caracter asemănător cu al lui Cristos și să căutăm „zidirea trupului lui Cristos”.

Să acordăm o mare atenție acestor chestiuni pentru a ne asigura chemarea și alegerea. Dacă vom fi credincioși, vom participa în cele din urmă la lucrarea de împăcare a omenirii cu Tatăl Ceresc, pe măsură ce oamenii vor fi restaurați la perfecțiunea pierdută în Eden. 2 Petru 1:10,11

Botezul creștin

Versetul cheie: „Duceți-vă și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.”

Matei 28:19

Pasaje biblice selectate:

Matei 3:13-17; 28:18-20

Botezul creștin este mijlocul prin care o persoană își mărturisește public credința și ucenicia. Urmând exemplul lui Cristos din timpul primei sale veniri, astfel de persoane își simbolizează în general angajamentul în mod public prin scufundarea în apă. A da o astfel de mărturie implică angajamentul lor de a cunoaște și de a face voia Tatălui Ceresc, oricare ar fi ea, chiar până la moarte. Romani 12:1,2; Apocalipsa 2:10

Imediat după ce Isus a fost botezat de Ioan în râul Iordan, „cerurile s-au deschis pentru El și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste El” (Matei 3:16). Domnul nostru a putut atunci să-și conecteze pe deplin experiențele sale ca om cu cele de care se bucurase înainte de a veni pe pământ pentru a-și da viața ca răscumpărare pentru Adam și toți păcătoșii. (1 Timotei 2:5,6). A existat o confirmare audibilă din partea lui Dumnezeu că era mulțumit că Fiul său iubit s-a angajat de bunăvoie în această cale de a-și da viața pentru a răscumpăra rasa muribundă. O voce a auzit din cer a spus: „Acesta

este Fiul meu iubit, în care îmi găsesc plăcerea.”
Matei 3:17

După ce s-a dovedit credincios până la moarte în slujirea Sa pământească, Cristos a înviat și a fost înălțat la natura divină. (Filipeni 2:9,10). Deși nu mai era prezent fizic în mijlocul lor, El a dorit să le dea ucenicilor Săi asigurarea că va continua să-i întărească. Înainte de înălțarea Sa la cer, citim cuvintele Sale de despărțire: „Atunci cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, pe muntele unde le-a poruncit Isus. Când L-au văzut, I s-au închinat, dar unii se îndoiau. Isus S-a apropiat de ei și le-a zis: „Mi-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ.”
Matei 28:16-18

Ceea ce urmează este o promisiune inspiratoare care se referă la marea răsplată pe care o vor primi toți membrii ascultători și credincioși ai trupului lui Cristos, cei care au fost „botezați în moartea Lui”. (Romani 6:3-5). „Atunci m-am uitat și am văzut înaintea mea Mielul, stând pe muntele Sion, și cu el 144.000 care aveau numele lui și numele Tatălui său scris pe frunte. Și am auzit un sunet din cer ca un vuiet de ape și ca un tunet puternic. Sunetul pe care l-am auzit era ca cel al harpiștilor care cântau la harpe. Ei cântau un cântec nou înaintea tronului, înaintea celor patru ființe vii și înaintea bătrânilor. Nimeni nu putea învăța cântecul, în afară de cei 144.000 care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au pângărit cu femei, căci au rămas virgini. Ei urmează Mielul oriunde se duce. Ei sunt o „ ” cumpărată din mijlocul omenirii și oferită

ca primele roade lui Dumnezeu și Mielului.”
Apocalipsa 14:1-4

Fie ca urgența momentului să ne aducă un elan reînnoit pentru a aprecia și a aplica în viețile noastre acele principii care ne vor permite să repetăm cuvintele unuia dintre ilustrii noștri predecesori, apostolul Pavel. „Am luptat lupta cea bună, am terminat cursa, am păzit credința. Acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, mi-o va da în ziua aceea – și nu numai mie, ci tuturor celor care au dorit să-L vadă.” 2 Timotei 4:7,8

Ziua Sabatului

Versetul cheie: „Căci în șase zile Domnul a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea, Domnul a binecuvântat ziua Sabatului și a sfințit-o.
Exodul 20:11

Pasaje biblice selectate:
Exodul 20:8-11; Romani 14:5,6

Instituirea Sabatului poate fi urmărită în Scripturi până la relatarea creației și a finalizării acesteia (Geneza 2:1-3). În acest moment, Dumnezeu își terminase planul de pregătire a pământului pentru locuirea omului, după șase perioade lungi, sau „zile”. Creatorul a încetat această activitate după ce primii noștri părinți au fost creați „după chipul lui Dumnezeu; ... bărbat și femeie i-a creat”. Geneza 1:27

Secole mai târziu, după eliberarea israeliților din robia egipteană, Tatăl Ceresc a stabilit o serie de standarde divine pe care ei trebuiau să le respecte, pentru a primi favoarea și binecuvântările Sale ca popor al legământului Său. Una dintre aceste legi era să se ia timp liber de la preocupările seculare pentru a-L venera și cinsti în mod special pe Dumnezeu pentru toate proviziile pe care le-a făcut pentru ei.

Relatarea următoare specifică diferite caracteristici ale acestei zile sacre. „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate treburile tale, dar a șaptea zi este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău. În ea să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care locuiește în cetățile tale.” Exodul 20:8-10

Sabatul săptămânal a fost stabilit ca parte a celor Zece Porunci date exclusiv națiunii Israel. Cu toate acestea, versetul nostru cheie sugerează că toți indivizii, inclusiv creștinii devotați, ar trebui să-și facă timp pentru a-l aduce laude și recunoștință Creatorului pentru numeroasele binecuvântări pe care le-a revărsat asupra lor.

Pavel a văzut cu mare claritate că Biserica primară se afla într-o perioadă de tranziție în timpul slujirii sale. Ceea ce odată era obligatoriu conform Legii lui Moise nu se aplica evreilor care veniseră la Cristos, nici neamurilor care nu fuseseră niciodată supuse acestei restricții. Iată una dintre citatele sale: „Unul consideră o zi mai sfântă decât alta; altul consideră că toate zilele sunt la fel. Fiecare dintre ei ar trebui să fie pe deplin convins în mintea sa. Cine consideră o zi ca fiind specială, o face pentru Domnul. Cine mănâncă carne, o face pentru Domnul, pentru că mulțumește lui Dumnezeu; și cine se abține, o face pentru Domnul și mulțumește lui Dumnezeu.” Romani 14:5,6

În aceste versete, Pavel pare să indice că un evreu ar putea, din convingere religioasă, să aleagă să respecte Sabatul. Cu toate acestea, ar fi o

Înșelăciune ca credincioșii să-L accepte pe Cristos, dar să se simtă obligați să respecte condițiile atașate Legii , cum ar fi respectarea literală a Sabatului lui Israel. Pentru creștin, fiecare zi ar trebui să fie o zi de „Sabat” de devotament și laudă Tatălui nostru Ceresc.

Intrarea în Sabatul lui Dumnezeu implică credință, ascultare, predare și încredere în Cristos. Ea cuprinde pace, siguranță, mântuire și eliberare de lupta pentru neprihănirea proprie. Odihna lui Dumnezeu este atât prezentă, cât și veșnică. Intrăm în ea prin încrederea în promisiunile Sale prețioase, ascultarea poruncilor Scripturii și aruncarea poverilor noastre asupra Domnului. Prin efortul de a trăi în credință și ascultare, putem experimenta odihna lui Dumnezeu în fiecare zi, în timp ce așteptăm cu nerăbdare odihna veșnică promisă în „prima înviere” dacă suntem „credincioși până la moarte”. Evrei 4:9-11; Apocalipsa 20:6; 2:10

A trăi cu generozitate

Versetul cheie: „Căci voi cunoașteți harul Domnului nostru Isus Cristos, că, deși era bogat, pentru voi a devenit sărac, ca voi, prin sărăcia Lui, să deveniți bogați.”
2 Corinteni 8:9

Pasaje biblice selectate:
2 Corinteni 8:1-15

În lecția de astăzi, Pavel abordează tema încurajării credincioșilor să participe la o colectă pentru sfinții din Ierusalim. Cuvintele sale oferă perspective valoroase asupra inimii și motivațiilor din spatele generozității. Apostolul aduce ca exemplu pe frații din Macedonia, care au dat cu sacrificiu, în ciuda sărăciei lor, ca model de urmat pentru corinteni.

Pavel scrie: „Vreau să știți, dragi frați și surori, ce a făcut Dumnezeu în bunătatea Sa prin bisericile din Macedonia. Ei sunt încercați de multe necazuri și sunt foarte săraci. Dar sunt și plini de o bucurie abundentă, care s-a revărsat în generozitate bogată. Căci pot mărturisi că au dat nu numai cât puteau, ci mult mai mult. Și au făcut-o din proprie voință. Ne-au rugat în repetate rânduri să le acordăm privilegiul de a participa la darul pentru credincioșii din Ierusalim.” 2 Corinteni 8:1-4

Pasajul de mai sus contestă ideea comună că trebuie să ai resurse abundente pentru a putea da.

Macedonenii nu au așteptat până când au avut un surplus; dimpotrivă, au dat cu sacrificiu chiar și în momentele de nevoie . Acest lucru ar trebui să ne determine să ne regândim propriile perspective asupra acestui subiect și să luăm în considerare modalitățile prin care putem contribui la nevoile sfinților, indiferent de situația noastră financiară. În acest sens, ne amintim de văduva care a dat o mică ofrandă, dar a fost lăudată de Isus pentru că a dat tot ce avea. Marcu 12:41-44

Dăruirea ar trebui să fie întotdeauna voluntară. Toți creștinii devotați ar trebui să fie motivați să dăruiască cu generozitate datorită harului lui Dumnezeu. Acest lucru trebuie să vină din propria lor inimă, altfel nu este plăcut lui Dumnezeu. Deși macedonenii nu aveau mult, doreau cu disperare să împărtășească ceea ce aveau. L-au rugat pe Pavel să le permită să participe. Ce exemplu de generozitate!

Versetul nostru cheie ne oferă o lecție și mai importantă. Ne amintește că spiritul de binefacere a fost manifestat de Domnul nostru la cel mai înalt grad prin umilința Sa de a renunța de bunăvoie la viața Sa spirituală pentru a veni pe pământ ca om. El a făcut acest lucru pentru a-și da viața umană ca răscumpărare și astfel să cumpere întreaga lume a omenirii din cauza păcatului originar al lui Adam. Romani 5:18,19; 1 Timotei 2:5,6

Creștinii înțeleg că una dintre dovezile că am trecut de la moarte la viață este că îi iubim pe frați. În plus, așa cum Cristos și-a dat viața pentru noi, ar trebui să facem la fel pentru frați. Cu alte cuvinte, ar trebui să

facem tot ce putem pentru a-i ajuta să-și asigure chemarea și alegerea. 1 Ioan 3:14,16; 2 Petru 1:10

Scripturile abundă în lecții care ilustrează compasiunea pe care ar trebui să o avem față de frații noștri în momentele de nevoie, precum și față de întreaga omenire, atunci când avem ocazia. Fie ca viețile noastre să reflecte din ce în ce mai mult aprecierea noastră față de următoarea îndemnare a lui Pavel: „De aceea, când avem ocazia, să facem bine tuturor oamenilor, mai ales celor care aparțin familiei credincioșilor.” Galateni 6:10

Un nou legământ

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel, ... Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu.”
Ieremia 31:31,33

Un legământ este un contract sau un acord între două părți. Expresia „legământ nou” din textul nostru de deschidere implică faptul că a existat un „vechi” legământ. Acesta a fost Legământul Legii, pe care Dumnezeu l-a dat națiunii Israel, prin Moise, pe muntele Sinai. (Exodul capitolele 19-24; Evrei 8:13). Apostolul Pavel explică că multe caracteristici ale Legământului Legii erau „umbra lucrurilor cerești” și a „lucrurilor bune care vor veni” în cadrul unui viitor Legământ Nou. Evrei 8:5; 10:1

Promisiunile Noului Legământ își au originea în Legământul lui Avraam, în care Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 22:16-18). Apostolul Pavel ne spune că „patru sute treizeci de ani” mai târziu, Dumnezeu a dat Legământul Legii lui Israel (Galateni 3:15-17). Apoi el întreabă retoric: „Atunci, de ce a fost dată Legea [Legământul]?” El răspunde: „A fost adăugată din cauza fărădelegilor, până când avea să vină

Sămânța la care se referea promisiunea.” Galateni 3: 19

Legământul Legii era „sfânt, drept și bun” și a fost dat de Dumnezeu pentru ca poporul evreu să-și dea seama de propria condiție căzută și imperfectă, pentru ca „păcatul să devină cu adevărat păcat” și pentru a arăta că ei nu erau în stare să se îndrepte înaintea lui Dumnezeu (Romani 7:12-14; 3:20). În altă parte, Pavel explică: „Legea a fost învățătorul nostru pentru a ne aduce la Cristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” (Galateni 3:24). Legământul Legii avea scopul de a dovedi poporului Israel necesitatea sângelui ispășitor al unui Mântuitor, Cristos și sângele Lui vărsat, pentru a fi socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu.

Jertfele în Ziua Ispășirii

Când Dumnezeu a dat Legământul Legii lui Israel, au fost date și instrucțiuni precise cu privire la modul de construire a Cortului întâlnirii, împreună cu indicații privind jertfele care trebuiau aduse acolo. În Ziua Ispășirii, care avea loc anual, se aduceau jertfe care necesitau vărsarea de sânge. Leviticul capitolul 16

Mai întâi, „vițelul jertfei pentru păcat” era sacrificat de Aaron, pentru „a face ispășire pentru el însuși și pentru casa lui”. Sângele său era dus în Sfânta Sfintelor și stropit „de șapte ori peste ... și înaintea capacului ispășirii”. (Leviticul 16:11-14). Acest lucru prefigura jertfa de bunăvoie a omului perfect, Isus, „care S-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți, ca să fie mărturisit la timpul cuvenit” (1 Timotei

2:5,6). În altă parte, Pavel afirmă că „fără vărsare de sânge nu este iertare” de păcate. Evrei 9:19-22

Consacrarea și nașterea spirituală a lui Isus la râul Iordan, și ulterior moartea și învierea sa, au fost o garanție că, la „timpul potrivit” al lui Dumnezeu, binecuvântările promise de mult timp în cadrul Noului Legământ vor deveni realitate în Împărăția Mesianică. Pavel scrie: „Prin aceasta, Isus a devenit garantul [greacă: promisiune sau garanție] unui legământ mai bun”, sau al unui nou legământ. „Prin propriul său sânge, El a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Sfânt.” Evrei 7:22; 9:12; 10:10

Apostolul Pavel ne asigură că Isus este sămânța promisă a binecuvântării. El scrie: „Promisiunile au fost făcute lui Avraam și seminței lui. El nu spune: „Și semințelor”, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba de una singură: „Și seminței tale”, care este Cristos.” Galateni 3:16

Jertfa țapului Domnului

O a doua jertfă era adusă în Ziua Ispășirii anuale a Israelului. Era „țapul jertfei pentru păcat, adică pentru popor”, al cărui sânge era dus și el în Sfânta Sfintelor și stropit „peste ... și înaintea capacului ispășirii”, la fel ca și sângele taurului. (Leviticul 16:15). Jertfa țapului reprezintă „jertfa vie” a urmașilor credincioși ai Domnului din prezentul Veac Evanghelic, care „nu se conformează acestei lumi”, ci se străduiesc zilnic să „fie transformați” prin înnoirea minților lor și „să determine care este voia lui Dumnezeu – ceea ce este potrivit, plăcut și

perfect”. (Romani 12:1,2). Jertfa credincioșilor urmași consacrați ai lui Hristos este acceptabilă pentru Tatăl nostru Ceresc numai datorită meritelor jertfei de răscumpărare a lui Isus, simbolizată de jertfa taurului. După cum explică Pavel, Dumnezeu „ne-a făcut plăcuți în Cel iubit [Isus Cristos]. În El noi , avem răscumpărarea prin sângele Lui”. Efeseni 1:6,7

Au existat multe sacrificii diferite pe care Dumnezeu le-a instituit cu Israelul în cadrul aranjamentului Tabernacolului în pustie. Cu toate acestea, au existat doar două sacrificii al căror sânge a fost adus în Sfânta Sfintelor și stropit pe și înaintea scaunului de îndurare. Acestea erau sacrificiul taurului și sacrificiul țapului Domnului, ambele în Ziua Ispășirii.

Înțelegerea semnificației simbolice a acestor două jertfe a fost unul dintre marile „mistere” ale Bibliei. Ea ne învață că sămânța binecuvântării promisă este compusă din mulți membri. (Efeseni 5:23-32; Coloseni 1:26,27). „Căci toți cei care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos... căci toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” (Galateni 3:27-29). Pavel mai afirmă: „Trupul omului are multe părți, dar multe părți alcătuiesc un singur trup. Așa este și cu trupul lui Cristos.” 1 Corinteni 12:12

Pregătirea slujitorilor Noului Legământ

Cristos Isus, împreună cu membrii trupului său, va aduce binecuvântări tuturor familiilor pământului, în conformitate cu termenii Noului Legământ. Pavel

explică: „El ne-a și calificat să fim slujitori ai unui nou legământ.” (2 Corinteni 3:6). Pregătirea noastră care are loc acum, dacă suntem credincioși până la moarte, ne va califica să fim asociați cu Cristos în administrarea Noului Legământ către Israelul natural și, în cele din urmă, către întreaga omenire. Această pregătire se face prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care „a scris legea Sa în inimile noastre”, în viețile și în conduita noastră. Prin urmare, realizăm că „noi înșine nu suntem calificați să pretindem că ceva vine de la noi. Mai degrabă, acreditările noastre vin de la Dumnezeu”. 2 Corinteni 3: ea 2-5

Apostolul explică, de asemenea, cum membrii trupului lui Cristos sunt dezvoltăți și dovediți în timpul veacului prezent, sub o caracteristică specială a Legământului lui Avraam. Această caracteristică a fost ilustrată de soția lui Avraam, Sara. (Galateni 4:22-31). Sara era o „femeie liberă”, soția adevărată a lui Avraam, care, după mulți ani de sterilitate, a născut pe Isaac, sămânța promisiunii. În planul lui Dumnezeu, caracteristica Sarei din legământul avraamic era aceea de a produce și dezvolta sămânța binecuvântării. Această sămânță urma să fie folosită pentru a binecuvânta toate familiile pământului.

În versetele finale ale capitolului 24 din Geneza, ni se spune cum Isaac, care simbolizează pe Cristos, s-a căsătorit cu Rebeca, care simbolizează membrii trupului lui Cristos, biserica. Versetul 67 spune: „Isaac a fost mângâiat după moartea mamei sale [Sara]”. Sara reprezintă caracteristica Legământului lui Avraam care este operațională în timpul Veacului

Evangelic - dezvoltarea seminței binecuvântării, „turma mică” (Luca 12:32). Prin urmare, moartea ei implică sfârșitul Veacului Evangelic, după care Noul Legământ va începe să fie operațional în împărăția lui Cristos.

Un oraș al cărui ziditor este Dumnezeu

Promisiunea unei zile mai bune a fost făcută încă de la începutul relației lui Dumnezeu cu Avraam. Apostolul scrie: „Prin credință, el [Avraam] a locuit în țara promisă, ca într-o țară străină, locuind în corturi împreună cu Isaac și Iacov, moștenitorii aceleiași promisiuni cu el. Căci el aștepta o cetate care are temelii, al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu.” Evrei 11:9,10

În Biblie, un oraș este adesea folosit simbolic pentru a reprezenta un guvern. De exemplu, orașul Ierusalim reprezintă guvernul Israelului pentru poporul evreu. În versetele de mai sus, ni se spune că această cetate, sau guvern, pe care o căuta Avraam, trebuia să aibă „fundamente”, adică putere, stabilitate și permanență. Aceste fundamente sunt principiile sfinte ale lui Dumnezeu de „dreptate și justiție”, „bunătate și adevăr” (Psalmul 89:14). Singurul constructor care putea da aceste calități unui astfel de regat este Dumnezeu.

În acest sens, apostolul Ioan a scris: „Eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21:2). Apoi, versetele următoare oferă o descriere frumoasă a lucrării care va fi îndeplinită de această împărăție,

care va funcționa în conformitate cu termenii Noului Legământ. Apocalipsa 21: 3,4

Mediatorul Noului Legământ

Cuvântul „mijlocitor”, care înseamnă intermediar sau împăciuitoare, este folosit în Biblie numai în legătură cu un legământ între două părți. Moise a fost mijlocitorul Legământului Legii și a fost un tip sau o imagine a lui Isus, mijlocitorul unui legământ nou și mai bun. Pavel scrie că Isus „a obținut o slujbă mai excelentă, cu cât este mijlocitorul unui legământ mai bun, care a fost stabilit pe promisiuni mai bune”. (Evrei 8:6). Aici se face o comparație cu Legământul Legii, în temeiul căruia națiunea Israel era obligată să îndeplinească perfect toate cerințele aceluia legământ pentru a primi îndreptățirea și viața. Cu toate acestea, din cauza stării lor decăzute, națiunea nu a respectat acele condiții. Prin urmare, nimeni nu a putut obține viața. Romani 3:19,20

Apostolul continuă: „Dacă primul legământ ar fi fost fără cusur, atunci nu s-ar fi căutat un loc pentru al doilea. Găsind cusur, ... El zice: «Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda.»” (Evrei 8:7,8). Primul legământ, Legământul Legii, era o măsură a capacității unui om perfect de a-l respecta. Numai Isus a fost capabil să îndeplinească Legământul Legii, pentru că numai El era perfect. Matei 5:17,18

Legământul Legii nu putea să-i permită mediatorului său, Moise, să acționeze în numele fiecărui păcătos și să ia măsuri pentru ca aceștia să ajungă în cele

din urmă să se comporte perfect. Acest lucru se datora faptului că Moise însuși era imperfect. Nici acest legământ nu avea vreo prevedere pentru eradicarea influențelor rele, care constituiau un mare obstacol în calea respectării tuturor cerințelor sale. Astfel, din cauza imperfecțiunii e e a poporului, a lui Moise și a multor influențe rele din exterior, era necesar un legământ diferit pentru a aduce poporul într-o armonie și favoare deplină și durabilă cu Tatăl Ceresc.

În ceea ce privește încheierea Noului Legământ, apostolul afirmă: „Nu va fi ca legământul pe care l-am făcut cu strămoșii lor când i-am luat de mână pentru a-i scoate din Egipt, pentru că ei nu au rămas credincioși legământului meu, și Eu M-am îndepărtat de ei, declară Domnul. (Evrei 8:9). Noul Legământ va putea să împace omenirea căzută în armonie cu Dumnezeu în timpul împărăției mesianice, deoarece va avea un mijlocitor mai bun, Cristos și membrii trupului său, biserica. (Evrei 8:6; Matei 19:28; Luca 22:28-30). Împreună, „Cristos” va fi „preot” milostiv, administrator al Noului Legământ. Evrei 2:11,16-18; Apocalipsa 20:6

Apostolul Pavel afirmă: „Acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” (Evrei 8:10). Atunci, „nu vor mai învăța fiecare pe aproapele său și fiecare pe fratele său, zicând: Cunoașteți pe Domnul, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare

dintre ei, zice Domnul, căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor”. Ieremia 31:34

Evenimente anterioare

Când Legământul Legii a fost inaugurat pe Muntele Sinai, au fost tunete, fulgere, un nor dens, sunetul puternic al unei Trâmbițe, fum, iar muntele s-a cutremurat puternic (Exodul 19:16-18). Apostolul Pavel scrie: „Priveliștea era atât de înspăimântătoare încât Moise a spus: «Tremur de frică»” (Evrei 12:18-21). Fiecare dintre aceste elemente naturale are o semnificație simbolică. La fel cum aceste priveliști și sunete înfricoșătoare au precedat stabilirea Legământului Legii, la fel și o mare perioadă de necaz pe pământ va preceda inaugurarea Noului Legământ. Daniel 12:1; Ioel 2:1-11; Apocalipsa 16:18-21

Împlinirea profețiilor biblice și a semnelor vremurilor indică faptul că această perioadă de mare necaz se apropie. Ea se manifestă prin „tunete”, strigăte după dreptate, împreună cu murmure de nemulțumire; „fulgere”, străluciri ale adevărului și dezvăluiri ale nedreptății; un „nor gros”, tulburări și nemulțumiri crescânde; „sunetul unei Trâmbițe”, cereri de drepturi, atât reale, cât și imaginare; „fum”, rezultat din focul simbolic al distrugerii cauzate de anarhie; și un „cutremur”, îndepărtarea instituțiilor sociale, financiare și religioase umane care nu sunt în armonie cu Dumnezeu. Hagai 2:6,7; Evrei 12:26,27

Moise era absent din națiunea evreiască, fiind urcat pe munte pentru a comunica cu Dumnezeu, în timp

ce muntele era acoperit de fum și se cutremura. Acest lucru sugerează, în mod simbolic, că atunci când ultimii membri ai trupului lui Cristos se vor fi dovedit credincioși până la moarte și vor fi înviați la natura divină, atunci va veni punctul culminant al unei mari perioade de necazuri e, cum pământul nu a mai cunoscut până acum. Din fericire, acele zile vor fi scurtate, iar împărăția, sub domnia dreaptă a lui Cristos, va fi stabilită pe pământ. Matei 24: 21,22

Reprezentanții pământești

Scripturile ne informează că Dumnezeu va avea reprezentanți umani pe pământ pentru a administra Noul Legământ. Aceștia vor fi cei credincioși și sfinți înviați care au trăit înainte de prima venire a lui Isus, de la Abel până la Ioan Botezătorul. Ei vor sluji ca „judecători” și ca „prinți în tot pământul ”, lideri umani care vor ajuta omenirea. Matei 11:11; Luca 13:28; Isaia 1:26; Psalmul 45:16

Apostolul Pavel enumeră pe nume pe unii dintre acești credincioși, adăugând: „Toți aceștia, obținând mărturie bună prin credință, nu au primit făgăduința, pentru că Dumnezeu a pregătit ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu ajungă la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:1-40). Acești bărbați și femei ai lui Dumnezeu au suferit mult pentru că L-au slujit cu credincioșie pe Domnul. Cu toate acestea, ei nu au fost moștenitori ai seminței spirituale a promisiunii. Deși au primit „o mărturie bună prin credință”, fiecare dintre ei a coborât în mormânt, până în momentul în care Cristos și biserica Sa vor fi desăvârșiți și Noul Legământ va fi inaugurat. Acești demni strămoși vor

fi înviați „desăvârșiți”, așa cum era Adam în Grădina Edenului. Cu mintea și abilitățile lor desăvârșite, ei vor fi exemple și învățători pentru popor.

O rămășiță credincioasă

În plus față de cei vrednici din vechime, sfinții profeți ai lui Dumnezeu au prezis că va exista o „rămășiță” credincioasă de evrei. Aceștia vor fi printre primii beneficiari ai binecuvântărilor Noului Legământ. (Isaia 30:19; Psalmul 107:6,28). Prin profetul Isaia, Dumnezeu ne spune că această „rămășiță a lui Iacov [Israel]” se va întoarce „din cele patru colțuri ale pământului”. (Isaia 10:21,22; 11:11-16). De asemenea, prin profetul Ieremia, Dumnezeu declară că va avea loc o adunare a acestei rămășițe credincioase și că aceștia „vor locui în țara lor”. Ieremia 23:1-8

Această rămășiță credincioasă de evrei se va întoarce în cele din urmă și va striga către Domnul pentru izbăvire, neîncrezându-se în acordurile politice cu alte națiuni, nici în puterea militară umană. Atunci, în acel moment, Domnul îi va izbăvi. (Isaia 30:15,18,19; Zaharia 14:1-3). Profetul Zaharia a scris: „Așa vorbește Domnul: Eu... voi locui în mijlocul Ierusalimului, și Ierusalimul va fi numit cetatea adevărului”, și va fi „minunat în ochii rămășiței acestui popor în zilele acestea... și voi face ca rămășița acestui popor să stăpânească toate aceste lucruri. Și se va întâmpla că, așa cum ați fost un blestem printre neamuri, casă a lui Iuda și casă a lui Israel, tot așa vă voi mântui și veți fi o binecuvântare. ... Iată ce veți face: fiecare să spună

adevărul aproapelui său; să facă dreptate și pace în porțile voastre.” Zaharia 8:3,6,12,13,16

Continuând, profetul afirmă: „Mulți oameni și națiuni puternice vor veni să caute pe Domnul oștirilor în Ierusalim și să se roage înaintea Domnului În acele zile se va întâmpla că zece oameni [reprezentând toate națiunile pământului] vor apuca de toate limbile națiunilor, chiar vor apuca de poala celui care este iudeu, zicând: Vom merge cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi.” (Zaharia 8:22,23). Astfel, începând cu o rămășiță credincioasă a lui Israel, împreună cu învățăturile celor demni din vechime, o cale de împăcare cu Dumnezeu va fi disponibilă pentru toți oamenii.

Profetul Ezechiel ne informează că Dumnezeu va aduna „rămășița lui Israel” și le va da nu numai „țara lui Israel”, ci și „o singură inimă” și „un spirit nou”, spiritul său de dreptate, în interiorul lor. (Ezechiel 11:17-20). În cele din urmă, profetul Mica descrie binecuvântările Noului Legământ ca fiind ca „roua” și „ploile” care vor curge asupra întregii omeniri. El scrie: „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca roua de la Domnul, ca ploile peste iarbă, care nu așteaptă pe om, nici nu așteaptă pe fiii oamenilor.” Mica 5:7,8

Sigilat cu sângele lui Isus

În cartea Evrei, inaugurarea Legământului Legii este dată ca exemplu al modului în care va fi inaugurat Noul Legământ. Apostolul subliniază că un legământ cu Dumnezeu, precum Legământul Legii și Noul Legământ, trebuie sigilat cu sânge. „Căci, acolo

unde există un legământ, este necesar să se producă moartea celui care l-a ratificat; deoarece un legământ este ferm asupra victimelor moarte, întrucât nu este niciodată valabil când cel care îl ratifică este viu. Prin urmare, nici măcar primul [Legământul Legii] nu a fost instituit fără sânge.” (Evrei 9:16-18). Moartea lui Isus a furnizat meritul sau valoarea sângelui care va sigila Noul Legământ.

În noaptea în care Isus a instituit împreună cu ucenicii săi Comemorarea morții sale, el le-a dat paharul, invitându-i: „Beți din el toți; căci acesta este sângele meu al Noului Testament [legământ], care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” (Matei 26:27-28; Luca 22:20; 1 Corinteni 11:25). Aici Isus a indicat că moartea Sa va oferi valoarea sau meritul necesar pentru a inaugura, la timpul potrivit, Noul Legământ.

Părtași la suferințele lui Isus

Ucenicii au fost invitați, la fel ca fiecare urmaș consacrat al Domnului din Veacul Evanghelic, să bea din pahar, simbolizând acceptarea meritelor sacrificiului lui Cristos în numele lor. Pe baza acestui lucru, li s-a acordat privilegiul de a deveni „părtași la suferințele lui Cristos”. (1 Petru 4:13; 2 Corinteni 1:7). Ei sunt „îndreptățiți prin credință” în sângele lui ca Mântuitor al lor. (Romani 3:24; 5:1,9). Aceștia au astfel ocazia să fie „morți împreună cu el”, pentru a putea „trăi împreună cu el”, să „suferă” împreună cu el, pentru a putea „domni împreună cu el”, ca „împărați și preoți”. 2 Timotei 2:11,12; Apocalipsa 20:6

Apostolul Pavel explică: „Paharul binecuvântării, pentru care binecuvântăm pe Dumnezeu, nu este oare o participare la sângele Celui Uns? Pâinea pe care o frângem, nu este oare o participare la trupul Celui Uns? Pentru că este o singură pâine, noi, cei mulți, suntem un singur trup; căci toți luăm parte la o singură pâine.” 1 Corinteni 10:16,17

În cartea Evreilor, apostolul continuă: „După ce Moise a spus poporului toate poruncile Legii, a luat sângele vițelilor și al țapilor [...] și a stropit atât cartea, cât și tot poporul, zicând: «Acesta este sângele legământului pe care Dumnezeu vi l-a poruncit».” (Evrei 9:19,20). În această imagine tipică, sângele „vițelilor și al țapilor” reprezintă jertfa lui Cristos, Capul, și a membrilor trupului său.

Apostolul Pavel adaugă apoi: „Astfel, era necesar ca aceste copii pământești ale lucrurilor din cer să fie curățate prin aceste jertfe, dar lucrurile cerești însele sunt curățate cu jertfe mai bune decât acestea.” (versetul 23). „Copiiiile” sau imaginile realității din Legământul Legii trebuiau curățate și purificate cu jertfe de animale – tauri și țapi. Cu toate acestea, „lucrurile cerești” – Noul Legământ și aranjamentele sale – sunt curățate „cu jertfe mai bune”. Aceste jertfe mai bune sunt cele ale lui Cristos și ale bisericii sale.

Mediatorul Noului Legământ va fi clasa „Cristos” înviată și glorificată, Isus Capul împreună cu toți membrii trupului său. Prin urmare, lucrarea lor de mijlocire pentru împăcarea lui Dumnezeu și a omenirii, sub Noul Legământ, nu poate începe până când ultimul membru al trupului lui Hristos nu va fi

dovedit credincios chiar și până la moarte.
Apocalipsa 2:10

Vedem, așadar, că scopul Noului Legământ este împăcarea omenirii cu Dumnezeu. Acest aranjament a fost realizat cu un preț mare, prin sacrificiul și moartea voluntară a Fiului unic al lui Dumnezeu, Isus Cristos. (Ioan 3:16,17). Noul Legământ va demonstra astfel dragostea și grija Tatălui nostru Ceresc pentru toată creația Sa umană. „O, adâncimea bogățiilor, atât ale înțelepciunii, cât și ale cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și căile Lui de neînțeles!” Romani 11:33